

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man. Telephone: 28 911

PRENUMERATIONSPRIS:	
Helt år i förskott	\$2.00
Helt år i förskott	1.50
4 månader i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	2.00
Helt år till Östergöt	1.50

Prenumerationsmodell kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behövs registreras, bör göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmodell kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGRÄNS.

Efterfrågningar, 3 gånger

Dödsannonser med svart ram och kors

Förlovningsannonser, önskas, etc. 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkelt spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 2 September 1926.

Var på vakt, då valdagen kommer.

VALFLÄSK — ett gammalt danskt ord för de feta valloften, som det ingenting kostar att ge, och som man vet, att man ej kan infria — har Mr. Meighen bjudit västerns jordbrukare under sina kampanjer i västra Canada. Med oförbehållsamt har han utlovat allt vad vi i västra Canada önska oss i form av lagstiftning. Men äro dessa löften överensstämmande med Mr. Meighens och det konservativa partiets åsikter eller principer, och skola löfterna infrias i den händelse högers framförelse får utgåva regeringens parti? Det är icke av så synnerligen stort vikt, vad en person eller parti lovar. Den väsentligaste frågan är den, huruvida man kan eller vill infria dessa löften.

För att få vissitet i denna sak måste vi noga studera vad som förut timat i underhuset och så att säga i historiens ljus granska uppräktheten i det konservativa partiets feta valloften. Om vi så göra, skola vi finna, att Mr. Meighen och hans parti förut varit oförsonliga fiender till nästan all den lagstiftning, som vi i västra Canada anse vara nödvändig för denna landsdels fortsatta framgång. Mr. Meighen har i sina kampanjer ådärutlagd förolämpande ringaktning för intelligensen hos västra Canadas befolkning, då han tror, att vi med hull och hår skola sluta det utgångsda valfläsk.

Den konservativa ledaren har i sina anföranden sökt giva det intycket, att högersnans uttåg icke kommer att bli mer protektionistiskt, än vad som är fallet med den nuvarande tulltaxan. Den nuvarande tulltaxan — som över huvud taget belastar sig till 24 procent å alla med till belagda importvaror — är enligt Mr. Meighens mening icke tillräcklig. Den måste utökas mot en tulltaxa, som tillfyller omfattar den protektionistiska principen, eller en tulltaxa något liknande den i Förenta Staterna, vilken i medeltal belöper sig till icke mindre än 37 procent. Likväl söker den konservativa ledaren övertyga västerns befolkning om att han icke är i förmåga att höga skyddstullar. En sådan inkonsekvens är ju rent av absurd.

Mr. Meighen har också lovat, att han icke kommer att upphäva den s. k. Crows Nest-överenskomsten, eller den lagstadgade frakttaxan å råid och mjöl. Samtidigt säger han, att alla frågor angående frakttaxorna komma att hänslutas till järnvägskommissionen. Detta i och för sig bevisar mer än tydligt, att han icke ämnar hålla det löfte, han givit med avseende å en lagstadgad frakttaxa, ty vi hava ännu i friskt minne, vilka matt och steg järnvägskommissionen tog i denna sak under åren 1921 och 1924, då den hade makt att upphäva Crows Nest-överenskomsten.

Till synes mycket vackra löften ha givits av Mr. Meighen med avseende å Hudson Bay banan. Han säger bl. a., att han är i förmåga att denna järnväg, OM den visar sig vara praktisk. När Laurierregeringen år 1909 började bygga denna bana, var man förvisso om, att denna kommunikationsled var praktiskt användbar för utförelse av såd, boskap, o. s. v. Detta var för 17 år sedan. Bordenregeringen var även förvisso om samma sak, då den beslöt sig för att åsidosätta 20 miljoner dollars för Hudson Bay banans räknning. Detta var för 15 år sedan. Mackenzie Kings regering har efter mycket vidlyftiga och omfattande undersökningar kommit till full visshet om att Hudson Bay farleden kan med stor fördel utnyttas som exportled för våra jordbruksprodukter och beslutade därför att låta färdigbygga järnvägen så fort som möjligt. Vilken orsak har då den konservativa ledaren och hans parti till att tvivla på denna kommunikationsleds användbarhet? Hela saken är den, att Mr. Meighen är en avgjord motståndare till Hudson Bay banan, men som västra Canadas befolkning helt enkelt fordrar, att denna kommunikationsled färdigställs, och all den stund han på Mr. Meighen givit ett löfte, som han icke har för avsikt att hålla, och därför har han sammanbundit detta löfte med ett OM för att därmed hålla vägen för reträtt öppen.

Finansministern i den förtägningsvidriga konservativa regeringen Mr. Bennett, tycks icke vara fullt så rävsiktig som sin ledare, och han har därför icke lyckats dölja partiets åsikter angående Hudson Bay banan så väl som Mr. Meighen gjort. Således yttrade Mr. Bennett under förtägningssektionen bl. a. följande: "På grund av de upplysningar jag har, kan jag icke på några villkor rösta för att lägga en enda fot rals miera; jag kan ej rösta för att utsträcka järnvägen till Port Nelson." Denna Mr. Bennetts åsikt delades också av 97 procent av det konservativa partiet. Harav se vi, att Mr. Meighens löften i samband med Hudson Bay banan icke äro annat än valfläsk.

Överallt där Mr. Meighen färdats fram i västra Canada, har han utlovat alderdomspension. Hur tänker han hålla detta löfte? Svaret härpå återfinna vi i hans och det konservativa partiets attityd till det alderdomspensionsförslag, som framlades för underhuset förtiden vår, och som antogs av detta mans men nedröstades av den konservativa senaten. Då yttrade bl. a. C. H. Oahan, en av det konservativa partiets ledande män, bl. a. följande: "Jag är helt och hållet emot alderdomspension." Mr. Meighen framhöll också, att "Alderdomspensionsförslaget har kommit till genom arbetarpartiets ansträngningar och genom eftergifter från den nuvarande regeringen, men landet kommer icke att få någon alderdomspension." Härmed visade han ju, att han ämnade befalla sina anförvanter i senaten att avvisa förslaget. Är det då icke ganska skrymtaktigt att nu utlova en sak, som han icke har den ringaste tanke på att infria?

Flera sådana avslöjanden kunna göras, men det anförda må vara nog. Allt som allt framgår det tydligt och klart, att Mr. Meighen har icke hållit sig för god att söka fiska till sig en del röster i västra Canada medelst valfläskbitar, som i verkligheten icke äro annat än giftblandade lockbeten.

Vi äro också förvisso om att västerns befolkning såsom ett helt icke kommer att nappa på de av det konservativa partiet uthängda krokarna. Det ligger dock en fara uti, att en del skola indirekt understötja konservativa genom att rösta för konservativa som g. under progressiv förklädning. Vi hava då särskilt fyra män i åtanke, nämligen Campbell i Mackenzie, Lucas i Camrose, Fansher i Last Mountain och Kennedy i Peace River. Att dessa personer äro meighendranter, bevisas blott därigenom, att konservativa, såsom parti utrymt deras valdistrikt och på allt sätt understötja dem i valkampanjen, och ingen vill väl påstå, att högers skulle handla på detta sätt, om dessa personer icke voro skickligt förklädda konservativa anförvanter. Var på vakt, då valdagen kommer!

En lösläppt biskop.

BISKOP Winnipeg-Ingram, biskop av London, England, har nyligen vistats i Canada och bl. a. hållit ett tal i Toronto, varunder han överhäftigt anföll uttänningarna i Canada. Han varnar detta land för någon större invandring av icke-engelsktalande immigranter och tillägger: "Kunna vi begära samma lojafitet till brittiska ideal från galizier, polacker och Gud vet vad annat slags folk, varmed Canada nu befolkas, och som icke känna till ett enda ord engelska, som från det engelsktalande folket?"

Patriotismen hos många trycks i dessa dagar bestå uti att vara busktigt mot sådana, som icke tillhöra den engelsktalande folkgruppen, och en sådan patriotisms verkan är den, att den leder folk att bära sig dåraktigt åt i den falska tron, att det är till gagn för landet. Biskopen av London bör upphöra att anse sig själv vara en brittisk imperiets missionär samt låta sig nöja med hägkomsten av att det icke är någon del av en helig försyns bestämmelser, att mänskligheten skall tala engelska blott och bart för att tillmötesgå en del konservativa prelater.

I Canada finnas bland andra uttänningar icke mindre än två och en halv miljoner fransmän, och dessa tillika med större delen av andra icke-engelsktalande invånare hava på mer än ett sätt visat, att de äro lojala. Det skulle icke vara underligt, om uttänningarna förlora förtroendet till och respekten för allt vad brittisk institution heter, då en högt uppsatt representant för den samman på ett sådant skamligt sätt anfäller dem. Denne lösläppte biskop borde komma ihåg, att han en gång avgivit ett heligt löfte om att icke göra någon åtskillnad på folkslag eller det språk de tala. Biskop Winnipeg-Ingram vanhedrar sin biskopskåpa.

Ett macedoniskt rop.

UNDER "Ordet Fritt"-avdelningen i dagens nummer publicera vi ett litet inlägg från signatören "E. P." i Lundemo, Alta. Trots att dess enkelhet är detta inlägg en den kraftigaste anklageskrift mot det missioneringssystem (om det nu kan kallas system) som bedrivs av våra skandinaviska kyrkoorganisationer. Det är en vidräkning med våra skandinaviska kyrkosamfund, som icke bör ignoreras, och det är en protest mot den nästan småaktiga för missionen själv så skadliga konkurrens, som försiggår bland våra samfund å vissa platser i västern, där man i konkurrens syfte anställt två å tre predikanter, då platsen gott kunde skötas av en pastor. Dessa två å tre pastorer få som oftast på grund av att publiken är upptäckt i ett flertal grupper predika för ett jämforelsvis fatal och för detta sitt arbete erhålla pastorerna en lön, med vilken de nått och jämnt kunna hålla nöden och hungern från hederstället. På andra platser däremot stå samlingslokala lönerna tomma och den skandinaviska publiken får förlustig såväl samlingskollektverksamhet som övrig gudstjänst.

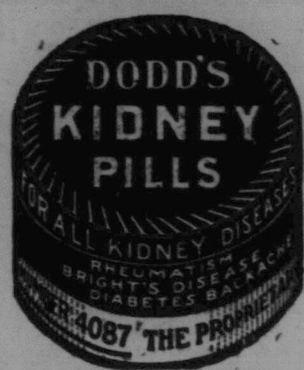
Är det icke på tid, att ledande män inom olika samfund söka närma sig varandra i syfte att få till stånd ett ko-ordinerat missioneringssystem?

Tolv år efteråt.

Tolv år hade i början av augusti månad gått sedan världskriget slutats över de stora kulturfolk, skriver "Södermanlands Nyheter". Stormen rasade i fyra år över vår världsdel, och de skador den anställde kan väl ingen egentligen uppskatta. Elften av den generation, som stod mitt uppe i sin mankraft vid den ohägliga katastrofens utbrott, villar nu i slafställets mylla. Tolv kollektörer män multna i Europas öst, men över de fält där döda krävde sina skordar valja nu åter idoga lantmäns sådesfält för vinden. Plog och härf har gått fram över slagfältet, lantbrukarna växa igen, fasorna hålla på att glömmas. Och vad mera är det hemiska efterkrigets åren, som dröja dramat, folket, håller även det på att försvinna. Nu kunna medlemmar av samma nation, vars trupper härjade och brände i Belgien och Frankrike, utan att höra ett kallt ord vistas i dessa länder och utan behöva driva handlet och köpskap. Tiden läker alla sår, även de ohägliga sår efter världskriget ha hunnit i det närmaste att gro igen. Det är ett märkvärdigt fenomen, att det är de Amerika, som skulle kunna komma såsom beträdnar genom att visa storsinnet mot sina galdenärer. Men hittills har Amerika hårdnätt utkrävt sina fordringar. Härda sätter Frankrike och Belgien i klämman. Betecknande för hur tydlig pressen från Amerika är för dessa länder är den omständigheten, att Amerika, som av båda dessa länder folk betraktades såsom en räddande ängel, då det grep in i kriget, numera är på väg att anse såsom nästan en fiende.

I de neutrala länderna och särskilt här i vårt eget land, som genomlevde de hårda åren utan att behöva genomgå några lidanden av värda att tala om, skattar man lätt nog att benägenheten att betrakta den svåra ekonomiska krisen uti Europa såsom något, vilket ej angår oss. Intet missgast kan vara större. Den kris, som Frankrike, Belgien m. fl. länder f. n. upplever, rör oss i hög grad. Det är med en sådan kris som det är med en sten som kastas i vattnet. Liksom verkningarna efter stens nedslag i vattnet fortplantas sig ut över vattnytan, fortplantas sig verkningarna efter den ekonomiska krisen i de av kriget utarmade länderna ut över hela Europa och även till vårt land. Länder, som förut varit våra kunder och köpt våra produkter, kunna ej längre importera. Följden blir för oss ögonblickligen driftkraftnackningar och arbetslöshet. En icke obetydlig del av den arbetslöshet, varmed vi f. n. dragas, beror på den ekonomiska krisen, som sveper över Europa. Det är svallvågorna från det stora kriget, som nu hotar att förgöra världsdelen. Allt beror nu på om Amerika skall kunna förmås att besluta sig för en ekonomisk tredspolitik.

Situationen nu tolv år efteråt ter sig sannemligen icke ljus. Europas maktiga av år 1914 sedde krig, och elände. Det är en hård läxa som fått läras. Men måhända ville denna krigets och den ekonomiska misärens hårda läxa till för att äntligen få människorna att begripa, att krig är en förtägnis, som räcker ej blott under tiden till kriget pågår, utan som sträcker sina verkningar till nya generationer. Måhända kan man hoppas, att denna hårda lärdom skall bli ett fast och solitt underlag för den permanenta världsfredens, och att den hvar "Aldrig mera krig", omkring vilken

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodd's Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

fredsvännerna världen runt på tolv år sedan av det stora krigets utbrott samlas, skall äntligen i en över skidlig framtid bli en verklighet.

Ingen skam att kallas borgare.

DET ÄR ingen skam att vara och kallas borgare, konstaterar D. N. red. C. N. Carlson, förut medarbetare i bolsjevikorganet F. D. Politiken.

Det finns — skriver han — ingen smälek i detta namn, om ej möjligen i den ryska termen "burgaz", men en sovjetisk ordtolkning kan ju knapp betraktas som auktoritet för termens verkliga och riktiga mening. Ingen tillägg förklarande, lika litet som i ordet medborare, vars ursprung och lydelse utställa ett högt betyg om att borgaren mer än andra samhällsklasser ansetts representera sitt samhälle och samhällsallmän. Både de franska termerna "citoyen" (ej stadsborgare) och "bourgeois" tacka en äro rik historia, den mest betydelsefulla för mänskliga fri- och rättigheter, för andligt och socialt framskridande.

Borgare är icke ett dåligt namn. Däri kunna lika litet tolkas absolut dåliga tendenser, som absolut goda i ordet "proletar". Utomlands var borgare länge ett vanligt tilltalsord och underkändt erinrar sig särskilt vår August Palm, vars "proletära" instinkter väl icke kunde beträvas, brukade hälsa sina vänner med det gemittligt: "Goddag borgare!" Sakerligen finnas mängtusens människor i löntägarens ställning, som alla icke "vilja hata proletar", men såsom medborgare känns hellre vilje tolerera borgare. Knappe bättre villkor "proletar" endast undantagsvis i den högre proklamationsallmän. Väsentligt är en tydlig abnorm skärpt kamp mot "bourgeoisie", varmed b. t. också de högsta förmynderskiktet, har fört ut en marxistisk klass-term — borgare som fienden — i dagstidningen, där den ännu anställer rycken beklaglig förtvining och suggerar i förbindelse med grovt tillfysade "klasskampsbetän" okritiska massor ända därhän att ordet "borgare" ringer i deras öron som inbegräpp av den mest raffinerade flyktighet mot "proletariatet". En smula lakttagelse och eftertanke måste dock värna för kolortro på valgar tilltagandet, avsett för massornas och billiga polemik.

Redan inom arbetarörens, som efter en månadslängd i sina aktioner tiampat ut barnskorna, finnas ju en mängd individer som i avseende å ekonomisk levnadsnärvar, konversation för fullkomligt lika gods "bourgeois" som tex. en Trygger, Lindman, Edén, Löfgren, Ekman och som även till sociala artiklar från ledare för "borgarliga" partier; ej heller torde skillnaden mellan genomsnittet å omäde sidor om det berömda "klass gränsens evig" vara så synnerligen stor.

J. S. Woodsworth är en uttänningarnas vän.

(Forts. fr. sid. 1)

har icke blott materiella behov, utan också kulturella och andliga sådana, och för att giva våra läsare en klar uppfattning angående Mr. Woodsworths ställningstagande till uttänningarna i Canada, skola vi citera följande ur Hansard.

"Taga vi någonsin i begrundan, huruom Canada ter sig i uttänningarnas ögon? Vi hava givit dem den rakigaste och hårdaste sidan av den canadensiska livet. Många av dem hava varit här i årat, men likväl känna de icke till detta lands historia, traditioner eller kulturella liv. Inland händer det, att vi finna resultatet härav i polisdomarnas ånnal, när gossar och flickor, som kommit på arvtag, blivit ställda inför polisdomaren och då stå i inför uppgiften att sända dem till reformskolor eller göra försvik att straffa dem. Kanse skulle vi i stället praktiskt använda metoden som den kinesiska läran, som när någon kommit på villovägar, straffade föräldrar

na i stället för barnen. Ett faktum är, att i flesta fall är det vi själva, som bära skulden till deras förfelanden. Det kan vara sant, att uttänningen kommer hit med små eller inga tillgångar i form av pengar, men jag påstår, att han kommer hit med kulturella tillgångar, som äro långt ifrån oansenliga. Vi hava folk, som komma till oss från alla delar av den europeiska kontinenten, och som tyckas äga medfödda talanger och kärlek för musik och med förmåga att uttala sig genom musiken. Uttänningar, som i hela sitt liv varit vana vid drama och dramatiska representationer, komma till våra land, och vi skrattra åt och häna dem samt söka få dem att lämna dessa förhållanden bakom sig. Jag har ute i British Columbia besökt små städer bland bergen, varst den enda musik, som i någon mån kunde uppliva tillvaron i samhället, kom från italienare eller från barn tillhörande föräktade immigranter. Jag har i Winnipeg och Vancouver tid efter annan varit i tillfälle att bevittna dramatiska föreställningar av alla högsta rang givna av uttänningar, vilket visar, att uttänningarna, som komma för att söka sig i detta land, sträva efter att söka behålla något av vad de förde med sig från gamla landet. Vi hava icke sökt att förstå dem; vi hava mer eller mindre föraktat dem. Vi hava sagt till dem: 'Ni borde bli canadensare! Ni borde lämna allt utländskt bakom Er.' Vi tala mycket tanklöst om assimilerare av immigranter. Jag antar, att betydelsen av ordet assimilation är att 'göra sig lik'. Önska vi, att dessa immigranter skola bli lika oss? Jag tror jag kan säga: Gud förbjude det! Vi i detta land hava icke uppnått sådant mått av skönhet eller godhet, att vi önska att få alla folk gjorda till våra avbildar. Vi glömma ibland att i försöket att finna dessa folks kärlek driva vi ut ifrån dem det högsta och det bästa de föra med sig till oss.

Låt mig åter framhålla en illustration, som ådrog sig min uppmärksamhet för några år sedan. Den dåvarande generalguvernören Earl Grey besökte en del skolor i Winnipeg, och det hade omfattats för honom, att barnen i en av skolorna voro till största delen av utländsk börd. Hans extolens anmodade därför alla barn av polsk börd att hålla upp sina händer, icke en hand gick upp. Då bad han alla tyska barn hålla upp händerna, men icke en hand gick upp. Under detta samma med barn födda av föräldrar från andra länder — inte en rörelse. Hans excellens såg något förvånad ut. Då föreslog lärarinnan, att han skulle anmoda alla canadensare att stå upp, och alla barnen voro snart på fötterna. Naturligtvis blev skolledarinnan gratulerad och utdnarna gjorde en hel del väsen av saken. Men de av oss, som varit i beröring med socialt arbete, veta, att det är en annan sida till denna fråga. Ett faktum är, att dessa barn undervisats så, att de skändes för sin börd, och den man, som skäms för sin börd, är icke värd att vara detta lands medborgare. Vår skulle vi tänka om en engelsman eller skotte, som kastar sig i sin nationalitet, liksom man kastar av sig en rock? Vi hava icke tänkt allvarligt nog på detta spörsmål. Vi hava hifvot dessa immigranter för att bli "triklar, som ved huga och vatten draga", och om vi kunbenyttja dem billigare än canadensare, äro vi ängsliga att få dem hit i skeppslaster. Detta kallas patriotism enligt vad man lär oss i detta land, men vi borde tänka djupare på vad patriotism innebär.

Det är en annan sak, som jag i sammanhang härmed vill fästa uppmärksamheten vid. Vi ha haft en hel klander över att föregående regering skapat en tendens, som går ut på att avsejla immigranterna i olika nationella grupper och samhällen. Ett

faktum är dock, att immigranterna själva icke sökt skilja sig från andra nationaliteter, utan det är i stället det engelsktalande folket, som flyttat ut just på grund av de orsaker, som jag redan nämnt, av de orsaker, som jag önska omgående uttänningar. Resultatet har blivit, att uttänningarna uppenbart här och var under årens lopp. De som önska framvinga canadensisk enhet, säga ofta, att ett sådant sakernas tillstånd icke borde få existera, och att vi skulle hopplanda folket. På ytan tycks detta argument vara ganska antagligt, men det är en annan sida till saken, och jag är icke säker om att detta icke är den kortaste vägen för inkorporering av uttänningar i vårt nationella liv. Jag har lagt märke till att i många av de s. k. blandade samhällena, varst det finns endast två eller tre familjer av varje nationalitet, finns det icke något som helst verkligt samhällsliv bland någon av nationaliteterna. De kunna omöjligt upprätta kyrkor, lokaler, skolor, kooperativa föreningar och allt annat, som de äro vana vid från gamla landet. Resultatet är, att de äro endast litet mer än arbetssammar, som leva ett ensamt liv och med ytterst små försåttningar att någon gång kunna inträda i vårt nationella liv. Det tycks därför vara väsentligt, att vi åtminstone för någon tid låta dessa immigranter stå sig med inom räckhåll för vad de äro vana vid från gamla landet. Låt mig giva en illustration. Jag har någon gång förut nämnt, med vilken förskinghet vi omplantera tomatplanter. Då vi så göra, skaka vi icke av sista atomen jord från den samma eller låta den förtorkas och sedan kasta den ut på hård mark i tron på att den skall slå rot och växa. Nej, vi söka i stället behålla en del jord kring rötterna och söka på det sätt skydda den, tills plantan slagit rot i den nya jordmånen. Jag förordar, att något sådant bör göras, när vi uttänjara, en immigrationspolitik för detta land.

Vi uppmana alla våra läsare, som äro rösträttägande och bosatta i North Centre valkretsen, att rösta för Mr. Woodsworth den 14 september. Han är en man, som är värdig vårt understöd.

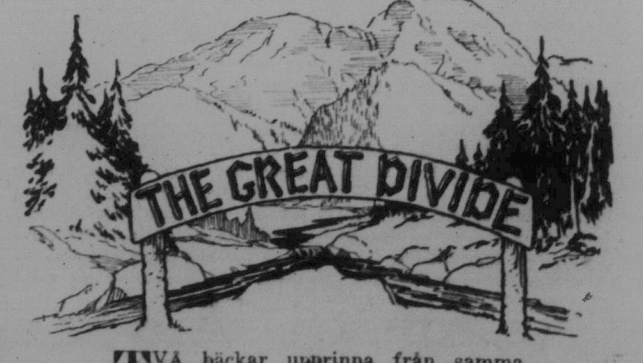
En njutningsrik afton.

Sällan om någonsin torde Winnipeg skandinaviska befolkning ha haft tillfälle att njuta av sådan vacker sång, som den vilken gavs då kandidat Bertil Lundh konserterade i svenska lutherska kyrkan härstädes förtiden onsdagsafton. Med sin omfångrika och synnerligen behagliga tenorbariton höll han fram programmet, början till dess slut publikens odelade uppmärksamhet. Bäst lyckades kanske kandidat Lundh med en Wennerbergskomposition, nämligen Dagens 137 psalm, "Open the gates of the temple" av J. F. Knapp samt "Closer still with Thee" av Rolfe. Förlämnat kan man säga att samlingen nummer 4 programmet utfördes med en säkerhet och skicklighet som vittnag om fulländad musikalisk utbildning förenad med stora sångtalanger, och afstons var i sin helhet mycket njutningsrik sådan.

Akompanjemanget sköttes oklanderligt och förtjänstfullt av miss Lilje-Flodden.

EN LJUS IDE.

De stodo i den öppna dörren. Du det skönaste av allt skönt! sa de han. Vad jag älskar dig! Och vad jag älskar dig! svarade hon. Du minas dagars ljus, min varos ljus, mina tankars ljus. Ellen! ropade hennes far uppe trappan. Se nu till att det där ljuset blir släckt, så att du kan komma i säng!

TVA bäckar upprinna från samma källa, men utmynna tusentals mil åtskilda.

Edert livs farkost kan komma i skulderfarnas besvärliga farvatten eller också segla å oberoendets lugna ocean.

Eder bankbok bestämmer.

The Royal Bank of Canada